Základy 3D grafiky

I.Kolingerová

- 1. Geometrické transformace v 3D
- 2. Promítání
- 3. Odstraňování neviditelných částí
- 4. Osvětlení a stínování

1. Geometrické transformace v 3D

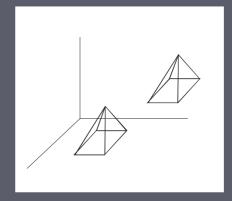
- Zobecnění rovinných transformací
- 1. posunutí

o vektor
$$(x_t, y_t, z_t)$$
:

$$x' = x + x_t$$

$$y' = y + y_t$$

$$z' = z + z_t$$

KPG 2/30

Rotace kolem obecné osy x=P+t(Q-P):

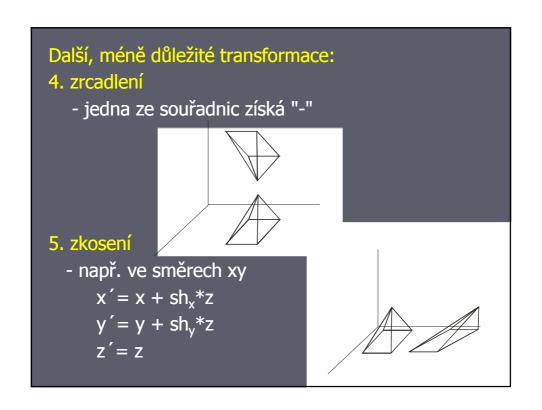
- posunout SS do P (1)
- rotace kolem os SS tak, aby osa rotace byla jednou z os SS (2)
- rotace o požadovaný úhel (3)
- zpětné rotace (2⁻¹)
- zpětný posuv (1-1)

KPG 4/30

3. změna měřítka

$$x' = sc_x * x$$
 $y' = sc_y * y$
 $z' = sc_z * z$, $sc_x, sc_y, sc_z <> 0$

KPG 5/30

2. Promítání

- transformace z nD do mD, n>m
- pojmy:
 - promítací paprsek –přímka vedená promítaným bodem, směr podle zvolené promítací metody
 - průmětna plocha v prostoru, na kterou dopadají promítací paprsky a v místě dopadu vytvářejí průmět (zde obraz v rovině); obvykle // s xy
 - Pokud průmětna rovinná, prostorové úsečky se promítají do rovinných => stačí promítat koncové body úseček.

Rovnoběžné (paralelní) promítání

- všechny promítací paprsky rovnoběžné, podle jejich úhlu s průmětnou se rovnoběžné promítání dále dělí na
 - pravoúhlé (90°)
 - kosoúhlé (ostatní úhly)
- v PG obvykle pravoúhlé promítání
- vlastnosti: zachovává rovnoběžnost, vzdálenost od průmětny neovlivňuje velikost průmětů
- užití technické aplikace

KPG 8/30

- rovnoběž. promítání do roviny xy kolmými paprsky popsanými vektorem (0,0,-1) = vynechání souřadnic z promítaných bodů (vlastně půdorys)
- jiné směry: vynechat jinou souřadnici nebo napřed posunout, otočit

KPG 9/30

Středové (perspektivní) promítání

- všechny promítací paprsky vycházejí z 1 bodu – středu promítání

- prostorové úsečky se opět zobrazí do rovinných
- vlastnosti: obecně nezachovává rovnoběžnost (zachována jen u úseček v rovině // s průmětnou), vzdálenost od průmětny ovlivňuje velikost průmětů (vzdálenější objekty – menší)
- užití pokud důraz na podobnost s reálným světem (architektura, virtuální realita...) KPG 10/30

a) Průmět z (0,0,d) do z=0:

$$P=(xp,yp,zp), P'=(x',y',0), z <> d$$
Paprsek ze středu přes P do P':
$$x'=0+x*t$$

$$y'=0+y*t$$

$$0=d+(z-d)*t$$

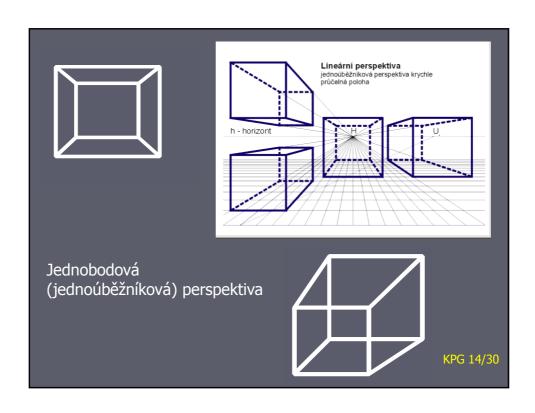
$$=> t=d/(d-z)$$

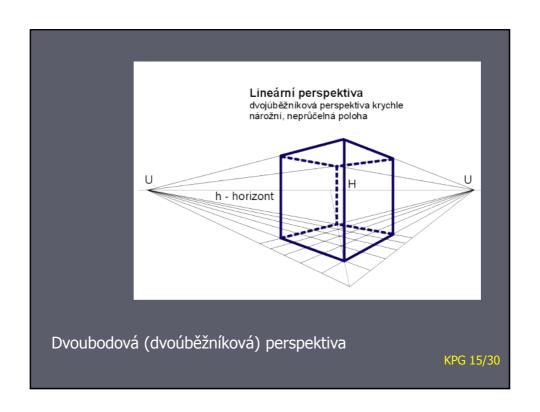
$$x'=x*d/(d-z), y'=y*d/(d-z), z'=0$$
nebo
$$x'=x/(1-z/d), y'=y/(1-z/d), z'=0$$
KPG 11/30

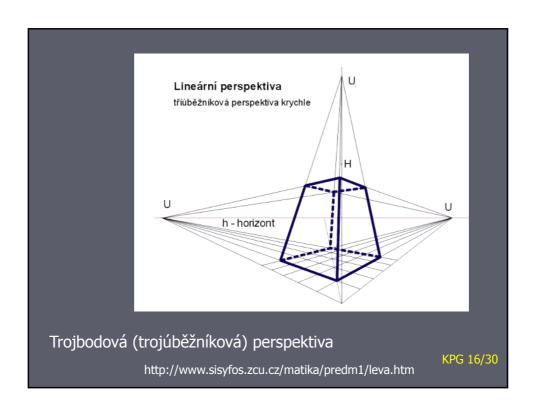
3 případy orientace průmětny vůči osám SS:

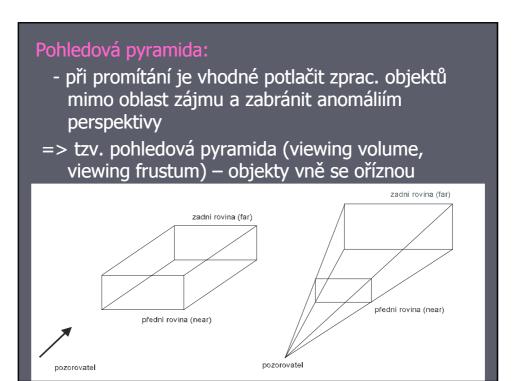
- 1. jednobodová perspektiva průmětna protíná jednu osu SS, všechny úsečky kolmé na průmětnu míří do 1 bodu hlavní úběžník
- 2. dvoubodová perspektiva průmětna protíná dvě osy SS, hrany osově orientovaných kvádrů směřují do 2 hlavních úběžníků
- 3. trojbodová perspektiva průmětna protíná všechny 3 osy SS, protažením hran osově orientovaných kvádrů 3 hlavní úběžníky

Úběžník – "nekonečno, kde se stýkají rovnoběžky". Úběžníků ve střed. promítání je mnoho, hlavní jen ty výše uvedené. KPG 13/30

Anomálie perspektivy: - zmatení pohledu – objekty za středem projekce se zobrazí vzhůru nohama a stranově převráceně P1' P2' P3' P4 KPG 18/30

Anomálie perspektivy:

 porušení topologie – body na rovině procházející středem projekce se zobrazí do ∞,úsečka spojující bod před pozorovatelem a bod za pozorovatelem -> rozlomená čára ∞ délky

KPG 19/30

Celkový postup zobrazování objektů:

- 1. Transformace objektu ze zadané polohy do promítací polohy
- 2. Ořezání pohledovým objemem
- 3. Promítnutí do roviny a příp. změna měřítka podle velikosti zobraz. okna
- 1-3: tzv. pohledové transformace
- V 1. kroku zvolit způsob promítání a umístění průmětny zadává se tzv. stanoviště pozorovatele (viewport) a vektor směru pohledu obvykle kolmý na průmětnu (viewing direction)

KPG 20/30

3. Odstraňování neviditelných částí

- Eliminace neviditel. hran a ploch složitý problém
 spousta algoritmů. řešení i v hardwaru (z-buffer)
- Nejjednodušší: malířův algoritmus (painter 's algorithm, priority list): pořadí vykreslování ploch podle jejich vzdálenosti od pozorovatele, nejvzdálenější nejdřív, postupně překreslovány bližšími

KPG 21/30

Malířův algoritmus (zjednodušený):

- 1. Seřadit plochy podle max. hloubky
- 2. Nejvzdálenější plochu označit jako aktivní, testovat její zakrývání vzhledem k ostatním plochám - pokud překryv 0, vykreslí se

- 3. Pokud se plocha s něčím překrývá, testuje se vůči plochám, které ji překrývají
 - a) test z_{min} jedné a z_{max} druhé plochy

KPG 22/30

- b) Pokud překryv v hloubce, nutné další testy.
- Při této zjednodušené verzi čas téměř lineární f-cí počtu ploch, drobné chyby.
- Snadná implementace, nutná paměť pro všechny plochy

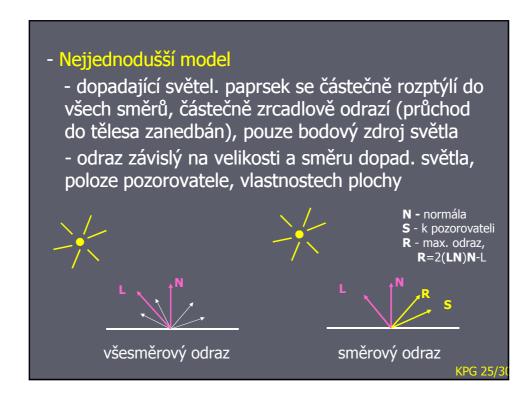
KPG 23/30

4. Osvětlení a stínování

a) Osvětlení

- Různé osvětlovací modely různá věrnost popisu chování skutečného světla na skutečném povrchu, různá složitost výpočtu
- Světlo 3 složky R, G, B
- Vektory normalizované

KPG 24/30

$$\begin{split} &I = I_a + I_d + I_s \text{ (3x pro 3 složky R,G,B)} \\ &kde \ I_a - \text{ambientní intenzita - pozadí} \\ &I_d - \text{difúzní intenzita - všesměrový odraz} \\ &I_s - \text{spekulární intenzita - zrcadlový odraz} \\ &I_a = k_a * I_p \\ &I_d = k_d * I_p * (\textbf{L*N}) \\ &I_s = k_s * I_p * (\textbf{R*S})^n \\ &k_a, k_d, k_s - \text{materiálové koeficienty (ambientní, difúzní, spekulární), z < 0;1>, n - charakteristika povrchu, ≥ 0 - pro velmi lesklé cca 200, matné cca do 10 $&\text{KPG 26/30} \\ \end{split}$$$

- někdy se Id a Is dělí vzdáleností od pozorovatele ve tvaru (d+k), kde d - vzdálenost, k – konst. větší než 0
- fyzikálně správně: kvadrát d, zde neužíváno klesá moc rychle
- pokud více světlených zdrojů, suma všech Is, Id
- empirický model, nemá přímý vztah k fyzikální podstatě šíření a odrazu světla
- jednoduché, často užívané

KPG 27/30

b) Stínování

- vykreslování barevných objektů různými odstíny barev
- nejjednodušší: konstantní stínování jedna plocha jednou barvou
- předpoklady: zdroj světla v ∞, takže LN konst. pro celou plochu, pozorovatel v ∞, takže RS konst. pro celou plochu
- pro mnohostěny OK, pro objekty, které jsou lineárními plochami pouze aproximovány, nevhodné

KPG 28/30

